

СПОГАДИ ОЧЕВИДЦІВ

Дубінська Катерина Іванівна
1919 р.н., жителька с. Горобіївка
(записав 2008 р. Зварич Р.,
учень 11 кл. Потіцької ЗОШ)

У 1929 році в Горобіївці почали організовувати колективне господарство. Жити стало набагато гірше, тому що саме прості селяни весь реманент з дому здали в колгосп. У 1933 році спіткало ще одне лихо – голод.

Мої батьки працювали в колгоспі. На колгоспній кухні й обідали. У мене було четверо братів. Степан та Іван померли маленькими. А ми з Миколою та Василем намагалися вижити. На полі крали солону топити піч. Рвали бур'ян, який тільки під руку попаде, варили його, тим і підживлювались.

Одного разу я вирішила піти в радгосп на роботу. Він був трішки далі тарасівської бригади. Прийшла, запитала в голови радгоспу, чи є для мене робота. А він спочатку завів мене до їдальні, щоб я пообідала. Насипали мені миску супу й дали кусень хліба. Суп я з'їла, а хліб заховала для братів. Потім він звелів мені вимести рівці для цукрових буряків. Роботу я виконала добре. А ввечері, коли закінчила, мене знову нагодували. Наступного дня я знов прийшла. Мене нагодували, але роботи для мене не знайшлося. Потім я вже й не ходила. Чому вони повинні мене годувати, якщо я нічого не роблю?

Капишін Уляна Іванівна

1924 р.н., жителька с. Горобіївка

(запис 1999 р. Ковровського Г.І.,

вчителя-пенсіонера)

Пам'ятаю, як батько з сусідом притягли дохлого коня. Ми варили те м'ясо і їли. Однак батько не вижив.

Багато сімей їхали до Криму. Там теж голодували, але менше. Робочому люду давали по скибочці хліба і черпачок супу. Однак всі сім'ї після голоду повернулись у своє рідне село.

Масло Тетяна Семенівна

1927 р.н., жителька с. Горобіївка

(запис 2008 р. Зварича Р.,

учня 11 класу Потіцької ЗОШ)

На кутку Масли (по-вуличному) вимерло 12 сімей. Там було 15 дітей. Звозили на кладовище і скидали в одну яму і мертвих, і напівживих. А Нестеренка Власа лишили біля ями на кладовищі, бо він попросив, щоб не вкидали в яму живого. Таки хотів ще вижити. Надіявся, що хтось йому допоможе. Але хто ж, коли всі голодні. Пролежав три дні і помер.

Бордюг Ярина Єрофіївна

1918 р. н., жителька с. Драчі

колишня жителька с. Горобіївка

(запис 2007 р. Зварича Р.,

учня 10 кл. Потіцької ЗОШ)

1932 року настав голод, який став тяжким випробуванням для нашого народу. Цей рік був не дуже врожайним, але прожити можна було б. З колгоспу, а потім і з кожної хати почали забирати хліб і все їстівне. Моя мати заховала під

лавою трохи пшениці, а потім замазала глиною. Щоб вижити, деякі люди навіть вдавались до крадіжок із сільських хат.

Головою сільської ради був Панченко Максим Романович, а головою Горобіївського колгоспу – Коробенко Федір. Я ходила на поле полоти цукрові буряки. В обідню годину нам привозили пайок – калатуху і шматочок хліба.

Якось, ідучи з роботи крізь кладовище, я з подругами побачила діда Кліма Власівського. Його ще живого вивезли на кладовище і вкинули у яму, щоб зайвий раз не возитись. Побачивши нас, він попросив трохи хліба. Ми, звичайно, дали, але хіба це вже допоможе...

Мої односельчани-горобіївці, щоб вижити, виїздили з рідного села. Сім'ї Івана, Хоми, Орлама, Кліма Рябоконтів виїхали до Криму, а Максима Рябоконтя – до Сибіру.